

A Budakörnyéki Járásbíróság útján
az Alkotmánybíróság részére

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	10/1071-0/2013
Érkezett:	2013 JÚL 10.
Példány:	1
Melléklet:	3+1 db
Kezelőiroda:	4. e

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Budakörnyéki Járásbíróság

BUDAKÖRNYÉKI JÁRÁSBÍRÓSÁG
BUDAPEST

Érk.: 2013 -06- 21

Érk. módja: személyesen / postán /
kézbesítő /gyűjtőládában / e-mailen / faxon

Ügyiratszám:.....
Példány:.....Melléklet:.....

Hivatkozási szám:

Budakörnyéki Járásbíróság 4. Bny. 96/2013/3.

Budapest Környéki Törvényszék: 3.Bnf.269/2013/2.

A garázdaság büntette miatt [REDACTED] ellen folyamatban lévő büntetőeljárásban a Budapest Környéki Törvényszék 3.Bnf.269/2013/2. számon hozott döntésével szemben [REDACTED] meghatalmazott jogi képviselőjeként Magyarország Alaptörvénye (Alaptörvény) 24. cikk (2) bekezdésének d) pontja, valamint az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (Abtv.) 27. §-a alapján a törvényes határidőn belül

alkotmányjogi panaszt

terjesztek elő.

A Budapest Környéki Törvényszék ügyfelem, [REDACTED] gyanúsított előzetes letartóztatását a 2013. április 8. napján kelt jogerős végzésében meghosszabbította, így az Abtv. 27. §-ában foglalt egyedi ügyben való érintettsége fennáll. A végzést 2013. április 24. napján vettem kézhez, így az Abtv. 30. § (1) bekezdésében foglalt hatvan napos határidő megtartott.

Az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, és további jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.

Az ügyben felülvizsgálati eljárás, jogorvoslat a törvényesség érdekében vagy perújítás nincsen folyamatban.

A következőkben előadott indokok alapján indítványozom, hogy az Alkotmánybíróság az Abtv. 43. § (1) bekezdése alapján állapítsa meg, hogy a Budapest Környéki Törvényszék 3.Bnf.269/2013/2. végzése sérti ügyfelemnek az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében meghatározott tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető jogát. Egyúttal indítványozom, hogy az Alkotmánybíróság az Abtv. 43. § (1) bekezdése alapján semmisítse meg a hivatkozott végzést, és az Abtv. 43. § (4) bekezdése alapján semmisítse meg a hivatkozott végzés alapját képező Budakörnyéki Járásbíróság első fokon hozott 4. Bny. 96/2013/3. számú végzését is.

Kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, fontolja meg, hogy az Abtv. 32. § (1) bekezdése alapján hivatalból vizsgálat tárgyává tegye a Budapest Környéki Törvényszék hivatkozott döntése és az

annak alapját képező eljárás összhangban áll-e az Alaptörvény Q) cikk (2) és (3) bekezdésében foglaltakkal. Ennek részletes indokait indítványomban kifejtem.

A hivatkozott bírói döntések álláspontom szerint azért nem felelnek meg az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt alapvető jognak, mert a bírósági végzések a védői szabadlábra helyezés iránti indítványban és fellebbezésben foglalt érveket egyáltalán nem vették figyelembe, és így nem adták kellő indokát annak, hogy miért tartják szükségesnek a kényszerintézkedés további fenntartását. Megállapítható, hogy a támadott első fokú bírói döntés (Budakörnyéki Járásbíróság 4. Bny. 96/2013/3.) indokolása megegyezik az előzetes letartóztatást három hónappal korábban elrendelő bírósági végzessel (Budakörnyéki Járásbíróság 4. Bny. 491/2012/2.). Az első fokú döntés ellen benyújtott védői fellebbezésben foglaltakkal a Budapest Környéki Törvényszék egyáltalán nem foglalkozott, azokkal kapcsolatban hivatkozást sem tartalmaz. A döntés arról sem szól, hogy miért nem lehet enyhébb kényszerintézkedéssel biztosítani ügyfelem eljárásban történő részvételét.

Ezzel összefüggésben utalni kívánok rá, hogy az Alkotmánybíróság a 7/2013. (III. 1.) határozatában arra az álláspontra jutott, hogy az indokolt bírói döntéshez fűződő jog az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljárás alkotmányos követelményrendszerén belül jelentkezik. E határozatában az Alkotmánybíróság rámutatott arra, hogy szoros összefüggésben áll az indokok bemutatása, valamint a tisztességes eljárásból fakadó, a fél meghallgatáshoz való joga, ugyanis kizárólag a kellő alapossággal indokolt bírói határozatból tűnhet ki, hogy az ügyet eldöntő bíróság ténylegesen figyelembe vette-e a felek által előterjesztett érveket. Meggyőződésem, hogy az alkotmányjogi panaszomban támadott határozatból ez nem tűnik ki.

A)

Az Alkotmánybíróság a 3036/2013. (II. 12.) AB végzésben megtagadta egy kényszerintézkedést kifogásoló döntéssel szemben benyújtott alkotmányjogi panasz befogadását. Az alkotmánybírósági végzés indokolása szerint *“az Alkotmánybíróság a 10/2007. (III. 7.) AB határozatában megállapította, hogy [a]z előzetes letartóztatásról szóló, a személyes szabadság elvonásával járó bírói döntés a terhelt szempontjából az eljárás során hozható legsúlyosabb »közbenső« határozat...az előzetes letartóztatás meghosszabbításáról rendelkező végzést helybenhagyó döntés tehát nem az adott büntető ügyet érdemben lezáró végső döntés, ezért az alkotmányjogi panasz nem felel meg az Abtv. 27. §-ában előírt követelménynek.”*

Megítélésem szerint a végzésben foglalt, az ügy tárgyára vonatkozó fenti érv az alábbi indokok alapján nem állja meg a helyét és felülvizsgálatra szorul.

Az Abtv. 27. §-a a következőképpen szól:

Az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja alapján alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az

Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés

a) az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és

b) az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.

A fentiekre tekintettel szükséges meghatározni, hogy a nyomozási bíró kényszerintézkedés tárgyában meghozott döntése az ügy érdemében hozott döntésnek minősül-e.

Megítélésem szerint igen, hiszen a nyomozási bíró által hozott, a személyes szabadság korlátozásáról szóló bírói döntés tárgya – azaz ügye – a kényszerintézkedés indokoltságának, nem pedig a büntetőjogi főkérdésnek a vizsgálata. Így nincsen tárgyi összefüggésben az adott büntető ügyet érdemben lezáró végső döntéssel sem. Mindez nem érinti a nyomozási bírónak az ítélezésben betöltött szerepét sem.

Elsőként utalni kívánok rá, hogy az Emberi Jogok Európai Bírósága is különálló ügynek tekinti a terhelteket sújtó kényszerintézkedésekről szóló önálló bírói döntéseket, és rendszeresen vizsgálja azok összhangját az Emberi Jogok Európai Egyezményével (Az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló Egyezmény). Ezzel összefüggésben több alkalommal került sor Magyarország elmarasztalására is, például a Szepesi kontra Magyarország (Application no. 7983/06)¹, illetve a Darvas kontra Magyarország (Application no. 19547/07)² ügyekben, melyek során a panaszosok tárgyalást megelőző fogva tartása képezték az ügy tárgyát.

A Bíróság a Baksza kontra Magyarország ügyben (Application no. 59196/08)³ 2013. április 23. napján hozott döntésében megállapította, hogy sérti az Egyezmény 5. Cikk (1) és (3) bekezdéseit, ha az előzetes letartóztatás fenntartásának indokairól a nyomozási bíró nem ad részletesen számot. Az ítélet 38-39. bekezdései szerint:

„38. For the Court, the courts' reasoning for prolonging the applicant's detention was rather stereotyped on most occasions and devoid of the requisite elements substantiating the specific risks referred to – which is also reflected by the fact that, one instance apart, no separate arguments were advanced by the courts in respect of the two co-detainees (see paragraph 24 above). It finds this particularly troubling in the face of the fact that the detention lasted over two years and four months, and was terminated only almost a year after the indictment on 16 May 2007 (see paragraph 20 above) (see Szepesi, cited above, § 28), during which time the authorities showed no special diligence in accelerating the proceedings.

39. The above considerations enable the Court to find that the grounds for the applicant's detention, if “relevant”, were not “sufficient” in respect of the entire period in question.

Drawing attention to its case-law on the matter (see, among many other authorities, the above-cited Szepesi judgment), the Court emphasises that, in protracted criminal proceedings involving a

¹ <http://hudoc.echr.coe.int/sites/eng/pages/search.aspx?i=001-102388>

² <http://hudoc.echr.coe.int/sites/eng/pages/search.aspx?i=001-102685>

³ <http://hudoc.echr.coe.int/sites/eng/pages/search.aspx?i=001-118645>

deprivation of personal liberty, it is incumbent on the authorities to seek to reduce the duration of pre-trial detention to the possible minimum and to examine the possibilities of applying less stringent alternatives.

There has accordingly been a violation of Article 5 § 3 of the Convention."

Az Alkotmánybíróság általános érvennyel állapította meg a 61/2011. (VII.13.) AB határozatban: „Egyes alapjogok esetében az Alkotmány ugyanúgy fogalmazza meg az alapjog lényegi tartalmát, mint valamely nemzetközi szerződés (például a Polgári és Politikai Jogok Egyezségokmánya és az Emberi Jogok Európai Egyezménye). Ezekben az esetekben az Alkotmánybíróság által nyújtott alapjogvédelem szintje semmiképpen sem lehet alacsonyabb, mint a nemzetközi (jellemzően a strasbourgi Emberi Jogok Bírósága által ki bontott) jogvédelem szintje. A pacta sunt servanda elvéből [Alkotmány 7. § (1) bekezdés, Alaptörvény Q) cikk (2)-(3) bekezdés] következően tehát az Alkotmánybíróságnak akkor is követnie kell a strasbourgi joggyakorlatot, az abban meghatározott alapjogvédelmi szintet, ha saját megelőző >precedens-határozataiból< ez kényszerűen nem következne." A 61/2011. (VII.13.) AB határozatot megerősítette a 7/2013. (III.1.) AB határozat és a 8/2013. (III.1.) AB határozat.

Minderre tekintettel úgy ítélem meg, hogy amennyiben egyedi ügyben, egy adott jogalkalmazói döntés sérti az Egyezményben, illetve kiegészítő jegyzőkönyveiben foglalt azon jogot, amely azonos az Alaptörvényben biztosított valamely alapjoggal, akkor az Alaptörvény Q) cikkéből az is következik, hogy az Alkotmánybíróságnak ügyelnie kell arra, hogy az adott jogszabályi rendelkezés (Abtv. 27. §), illetve alapjogi kérdés olyan értelmezéssel érvényesüljön, amely a vállalt nemzetközi jogi kötelezettség teljesítését segíti elő, és egyúttal elejét veszi Magyarország elmarasztalásának az Emberi Jogok Európai Bírósága előtt.

Érvelésemet támasztják alá a bírósági ügyvitel szabályairól szóló 14/2002. (VIII. 1.) IM rendelet 29. § a) pont 11. és 12. alpontjai is, melyek értelmében büntető ügyszakban a nyomozási bírói ügy és a fellebbezett nyomozási bírói ügy külön ügycsoportot alkotnak. Ezzel összefüggésben a mai napig hatályban lévő Országos Igazságszolgáltatási Tanácsa bíróságok egységes iratkezeléséről szóló 2002. évi 4. számú szabályzata 29. § (2) bekezdés 22. pontja alapján a nyomozási bíró döntését igénylő indítványok kezdőiratnak tekintendők, a 34. § (5) bekezdés c) pontja, illetve a (7) bekezdés c) pontja szerint a nyomozási bíró ügyei külön lajtmomba tartoznak, és a nyomozási bíró eljárásával kapcsolatos ügyben keletkezett iratokat a bíróság a büntetőeljárás fő aktájától külön kezeli.

A büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (Be.) szabályozási elvei között szerepelt, hogy az alapjogok védelmében a tárgyalást megelőző szakaszban is meg kell teremteni az egyes eljárási cselekményeknél a bírói közreműködést. Ennek megfelelően a törvény garanciális okból a nyomozás bírói kontrolljának biztosítékaul meghatározott – elsődlegesen az alapjogok korlátozását jelentő – esetekben a döntést, illetve bizonyos bizonyítási cselekmények foganatosítását a nyomozási bíróra bízta. E feladatok elvégzése egyfelől speciális szakosodást igényel a bíró részéről, másrészt garanciális jelentőségű az is, hogy a vádemelést megelőzően ténykedő, ennek során döntéseket meghozó bíró utóbb már az eljárásban ne kapjon ítélezési

szerepet. A törvény ezért a 21. § (3) bekezdésében kifejezetten rögzíti is, hogy a bíróság további eljárásából ki van zárva, aki az ügyben nyomozási bíróként járt el.

A nyomozási bíró intézménye a hivatkozott okokból a bírói szervezeten belül elkülönül, ennek érvényre juttatása pedig a törvényszék elnöke általi kijelölési jogban testesül meg. A törvényszék elnöke az illetékességi területén belül a törvényszéki vagy a járásbíróságok bírái közül egyaránt kijelölhet nyomozási bírót, aki mind a törvényszéki, mind a járásbíróság hatáskörébe tartozó ügyben eljárhat. Amennyiben a törvényszék területén több járásbíróságon is nyomozási bíró kerül kijelölésre, avagy törvényszéki bíró is nyomozási bírónak kerül kijelölésre, akkor a törvényszék elnökének a feladata, hogy - a Be. 208. § (2) bekezdésének alkalmazásával, vagy például törvényszéki bíró járásbíróságra történő kirendelésével - gondoskodjon az ügyelosztás rendjéről.

A nyomozási bíró ülésére eltérésekkel kell alkalmazni a Be. bírósági eljárásra vonatkozó általános szabályait. A nyomozási bíró kényszerintézkedés tárgyában meghozott döntése ellen a Be. 215. §-a alapján külön jogorvoslatnak van helye.

Az előzetes letartóztatás a büntetőeljárás során elrendelhető legsúlyosabb kényszerintézkedés. Ezért alkalmazása alkotmányosságának egyik garanciája, hogy elrendelésére kizárólag a független és csak a jogszabályoknak alárendelt bíróság jogosult. A 62/2006. (XI. 23.) AB határozat értelmében a nyomozási bíró az alkotmányos alapjogok védelmét biztosítja a vádemelés megelőző eljárási szakaszban. Ezzel összecsengően fogalmazott a 166/2011. (XII. 20.) AB határozat is, amely kimondta, hogy a nyomozási bíró fő funkciója az eljárási garanciák érvényre juttatása és ennek keretében az alapjogvédelem. Amennyiben ez így van, akkor megítélésem szerint a nyomozási bíró alapjogvédelmi tevékenységét – melyet önálló, a kényszerintézkedés ügyében hozott döntésében juttat kifejezésre – az Alkotmánybíróságnak kötelessége felülvizsgálat alá vetni. A fentiekre tekintettel ugyanis e döntések megalapozottságának vagy önkényességének önálló alapjogvédelmi kontroll alá kell esniük.

B)

~~Lajcsák Attila~~ előzetes letartóztatásának meghosszabbítását a Budakörnyéki Járási Ügyészség 2013. március 4. napján indítványozta. A védő 2013. március 7. napján indokolással ellátott szabadlábra helyezés iránti indítványt terjesztett elő. A Budakörnyéki Járásbíróság 2013. március 12. napján hozott 4. Bny. 96/2013/3. számú végzésével előzetes letartóztatását meghosszabbította. E végzés a védő által benyújtott indítványban foglaltakra érdemben nem reagált, az ott előadott érvekkel lényegében nem foglalkozott. Ez abból is kitűnik, hogy a Járásbíróság végzésének érdemi indokolása teljességgel megegyezik a előzetes letartóztatását elrendelő, 2012. december 13. napján hozott 4.Bny.491/2012/2. sz. végzésben foglaltakkal, ahhoz képest novumot nem tartalmazott. A végzés ellen benyújtott védői fellebbezés erre rámutatott, és részletesen, a 7/2013. (III. 1.) AB határozatban is kifejtettekre hivatkozással indokolta, hogy miért tartja szükségesnek az előzetes letartóztatás tárgyában hozott bírói döntés alapos indokolásának szükségességét, azon belül is az érdemben felvetett védői érvekre történő reflektálást.

A Budapest Környéki Törvényszék 3.Bnf.269/2013/2. számú végzésében az előzetes letartóztatást meghosszabbító első fokú végzést 2013. április 8. napján helybenhagyta. Érdemi indokolása mindössze három mondatból állt, melyek kizárólag általánosságokat tartalmaznak, ezekből az ügy egyedisége teljességgel kikövetkeztethetetlen. Az indokolás minden egyedi jelleget nélkülöz, gyakorlatilag „sablon-szöveg”. A végzés a védői fellebbezés indokolásában foglalt érvekre még csak említés szintjén sem tesz utalást. Nem állapítható meg, hogy a Törvényszék mely indokok alapján tartotta azokat megalapozatlannak, illetve irrelevánsnak. A végzésből az sem tűnik ki, hogy miért nem lehetett enyhébb kényszerintézkedéssel biztosítani [REDACTED] a büntetőeljárásban való részvételét.

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglaltak szerint mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

A Be. 133. § (1) bekezdése szerint az előzetes letartóztatás megszüntetése iránti indítványt a bíróság érdemben megvizsgálja, és erről indokolt határozatot hoz. A Be. 60. § (2) bekezdése alapján, ha e törvény a kényszerintézkedések alkalmazása esetén az érintett személy alkotmányos jogainak korlátozását megengedi, az ilyen cselekmény elrendelésének az egyéb feltételek megléte mellett is csak akkor van helye, ha az eljárás célja kisebb korlátozással járó más cselekménnyel nem biztosítható.

Az Alkotmánybíróság 7/2013. (III. 1.) AB határozatában kifejtette, hogy „az indokolt bírói döntéshez fűződő jog az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljárás alkotmányos követelményrendszerén belül jelentkezik. Az alkotmányos előírás ugyanakkor kizárólag az eljárási törvényekben foglaltak szerint kötelezheti a bíróságot a döntésének alapjául szolgáló indokok bemutatására. Ebből következik, hogy az Alkotmánybíróság az Alaptörvény e szabályát mindig együtt olvassa a jogvita jellege, és az adott ügy típusa által kijelölt konkrét eljárásjogi szabályokkal. Az Alaptörvény 28. cikk első mondata úgy rendelkezik, hogy „[a] bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik.” Az Alaptörvény 28. cikke tehát a bíróságokkal szemben azt a követelményt fogalmazza meg, hogy ítélezésük során a jogszabályokat az Alaptörvénnyel összhangban értelmezzék és alkalmazzák. Figyelemmel az Alaptörvény 28. cikkében előírt jogszabály értelmezési kötelezettségre is, az Alkotmánybíróság azt vizsgálja, hogy az indokolási kötelezettséget előíró eljárási jogszabályokat a bíróság az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében meghatározott követelményeknek megfelelően alkalmazta-e.”

A határozatban foglaltak szerint „az Alkotmánybíróság által vizsgált, az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében rejlő indokolási kötelezettség alkotmányos követelménye a bíróság döntési szabadságának abszolút korlátját jelenti, nevezetesen azt, hogy döntésének indokairól az eljárási törvényeknek megfelelően szükséges számot adnia. Az indokolási kötelezettség alkotmányjogi értelemben vett sérelme az eljárási szabály alaptörvény-ellenes alkalmazását jelenti. A tisztességes

eljárásból fakadó elvárás tehát az eljárási szabályok Alaptörvénynek megfelelő alkalmazása, ami a jogállami keretek között működő bíróságok feladata. Az eljárási törvény rendelkezéseire is figyelemmel, a tisztességes eljárás alkotmányos követelménye a bírói döntésekkel szemben azt a minimális elvárást mindenképpen megfogalmazza, hogy a bíróság az eljárásban szereplő feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit kellő alapossággal megvizsgálja, és ennek értékeléséről határozatában számot adjon. Ennek megítéléséhez az Alkotmánybíróság vizsgálja a jogvita természetét, az alkalmazandó eljárási törvény rendelkezéseit, a felek által az adott ügyben előterjesztett kérelmeket és észrevételeket, valamint az ügyben választ igénylő lényeges kérdéseket.”

Ezen elveket figyelembe véve, megítélésem szerint az Alkotmánybíróságnak az Alaptörvény 28. cikkében foglaltakra is figyelemmel azt kell vizsgálnia, hogy a Budakörnyéki Járásbíróság, illetve a Budapest Környéki Törvényszék az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljáráshoz fűződő jog követelményeinek megfelelően alkalmazta-e a Be. 133. § (1) bekezdésében foglalt, indokolási kötelezettségre vonatkozó szabályokat, illetve, hogy számot adott-e a védő által az ügy lényeges körülményeit érintő észrevételeiről.

Ahogy arra a korábbiakban utaltam, az előzetes letartóztatás a büntetőeljárás során elrendelhető legsúlyosabb kényszerintézkedés. Alapvetően érinti a terhelt személyes szabadsághoz, a mozgás és a tartózkodási hely szabad megválasztásához való alkotmányos jogát, befolyásolja védekezésének kereteit, s közvetlen kihatással van személyes sorsának alakulására. Erre tekintettel úgy ítélem meg, hogy a védő szabadlábba helyezés iránt előterjesztett indítványáról döntő, illetve az előzetes letartóztatást elrendelő, vagy azt meghosszabbító bírói döntéssel szembeni minimális alkotmányos követelmény a kellő mélységű, a felhozott érveket érdemben vizsgáló és azokra reflektáló indokolás.

Jelen ügyben álláspontom szerint az állapítható meg, hogy e feltételeknek a Budakörnyéki Járásbíróság, illetve a Budapest Környéki Törvényszék alkotmányjogi panasszal támadott végzései nem felelnek meg.

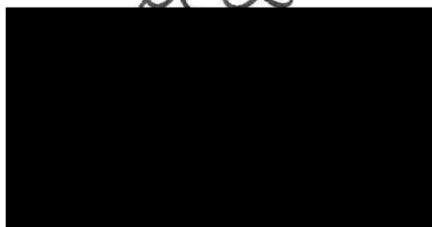
A kérdés álláspontom szerint azért alapvető jelentőségű, mert nem egyedi, elszigetelt ügyről van szó, hanem országosan elszaporodott visszasságról, amelynek vizsgálata érdemi alkotmánybírói eljárást indokol.

Mindezekre figyelemmel kérem T. Alkotmánybíróságot állapítsa meg, hogy a hivatkozott végzések sértik az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglaltakat, ezért azokat Abtv. 43. § (1) és (4) bekezdései alapján semmisítse meg.

Budapest, 2013. június 21.

Tisztelettel,

h. l.

Mellékletek:

- ügyvédi meghatalmazás
- jognyilatkozat
- Budakörnyéki Ügyészség B.4907/2012/4. sz. indítványa
- Budakörnyéki Bíróság 4.Bny.491/2012/2. sz. végzése
- Budakörnyéki Járási Ügyészség B.4907/2012/13. sz. indítványa
- Védői szabadlábra helyezési indítvány
- Budakörnyéki Járásbíróság 4.Bny.96/2013/3. sz. végzése
- Védői fellebbezés
- Budapest Környéki Törvényszék 3.Bnf.269/2013/2. sz. végzése